220:—, Skllfteå 270:—, Ålderdomsh d:o 12:—, Syf prostg 24:16, Medle 109:59, Syf d:o 26:60, Mong gr Skllfteå 48:—, Särenäs 31:—, Svanström 81:47, Klockarberget 51:21, N:a Strömfors 123:63, Boliden-Strömfors t E. B:s und 116:67, Mong gr N:a Strömfors t d:o 60:—, Högdalsås 58:27, Hebbersfors 57:—, Lillkågeträsk 55:80, Boviken 92:—, Kusmark 83:—, Ersmark 210:—, Kusmarksliden 65:—, Norrfjärden 52:35, Vitå 47:08, Jämtön 46:08, Råneå 62:37; 1094 G. L. Gällivare 7:—; 1095 Mong gr Höganäs gm E. R. 70:—; 1096 W. F. Fagersta 10:—; 1097 I. L. Äppelviken 5:—; 1098 O. H. Arvika 2:—; 1099 M. A. Åsarp 2:—; 1100 E. L. Borås 12:—; 1101 H. K. Floby 25:—; 1102 T. J. Hdksvall 3:—; 1103 M. P. Jonstorp 35:—; 1104 H. & E. J. Jkpg 200:—; 1105 S. A. Krstd 7:—; 1106 G. E. Lund 37:—; 1107 A. E. Norrt-e 2:—; 1108 A. H. Sthlm 10:—; 1109 E. D. Storsjö 7:—; 1110 K. E. Tärnsjö 5:—; 1111 F. M. Upsl 10:—; 112 M. E. Åtvidaberg 2:—; 1113 G. A. H. Örebro 7:—. Summa kronor 13.498:90.

APRIL MÅNAD.

1114 A. S. S. Sthlm 15:—; 1115 M. N. Asmundtorp 2:—; 1116 V. W. Askersund 10:—; 1117 R. & E. L. Bromma 25:—; 1118 E. N. Borgholm 2:—; 1119 S. S. Borås 5:—; 1120 M. B. Borås 7:—; 1121 H. K. Gbg 2:—; 1122 E. N. Gullänget 2:—; 1123 S. J. Grästorp 5:—; 1124 A. H. Hbg 1:—; 1125 K. S. Helgevärma 7:—; 1126 E. J. Ingelsträde 7:—; 1127 J. G. Kvidinge 2:—; 1128 A. J. d:o 2:—; 1129 A. N. Krstd 2:—; 1130 E. P. Ljusfors 7:—; 1131 A. R. Ljungby 2:—; 1132 E. J. Motala 3:—; 1133 E. J. Malmö 47:—; 1134 H. P. Nässjö 10:—; 1135 K. R. Råsboda 12:—; 1136 A. O. Ronneby 10:—; 1137 KMA Sthlm t G. O:s pens 143:75; 1138 A. S. Sthlm 2:—; 1139 K. A. L. Skllfthmn 2:—; 1140 F. S. Södert-e 2:—; 1141 E. A. Söderkpg 2:—; 1142 K. T. Töllsjö 7:—; 1143 H. N. Tällberg 7:—; 1144 G. L. Upsl 12:—; 1145 J. A. H. Vaggeryd 7:—; 1146 A. S. Ånge 2:—; 1147 H. C. Åsarp 2:—; 1148 E. S. Bidalite 7:—; 1149 T. L. Borgholm 10:—; 1150 M. E. Delsbo 7:—; 1151 J. P. Flisby 2:—; 1152 I. O. Floby 10:—; 1153 A. M. Frösön 2:—; 1154 G. B. Gnesta 15:—; 1155 M. A. Gbg 12:—; 1156 Gbgkr av SMJM t Eric A:s und gm K. E. 1. 125:—.

Varmt tack till varje givare!

»Men somt föll i god jord, och när det hade vuxit upp bar det hundrafaldig frukt.»

Luk. 8:8.

Ljusglimtar

Prenumerationspris kr 3: — per år.

Prenumeration sker genom Svenska Mongol- och Japanmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Ansvarig utgivare: *Joel Eriksson.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1952

94846

Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

Nr 6 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM | Juni 1952

Pingstbön

Din Ande, Herre, och ditt liv
i dag som stilla vårregn giv
åt dina marker vida.
All frost av småsinthet och kiv
ur själva grunden nådigt driv
och låt oss liv utav ditt liv
i denna pingsttid bida.

Och tarvas också eldens glöd
att bränna bort all synd och död,
så värdes lågan tända!
Som svedjeland i kvällen röd
står världen mörk av ödslig nöd,
men, Herre, du kan giva bröd,
så värdes vårregn sända!

Det liv som lyser oskuldsvitt
i varje örtagård är ditt,
så värdes det bevara,
att det må mogna friskt och fritt
med läkedom i folkens mitt
från livets ström, som flödar vitt
från Salems flod den klara.

Jenny Holmåsen

Kvinnan och evangelium

Av *F. Franson.*

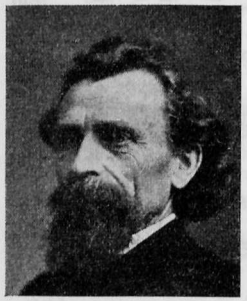

Ingen man, som var i verksamhet vid Jesu födelse, icke ens den gamle andeuppfyllde Simeon, bär titeln profet, men om en kvinna läser vi: »och det var en profetissa Hanna . . . hon talade om honom till alla som i Jerusalem väntade förlossning». Här är icke angivet något begränsat antal på hennes åhörare. Träffade hon en, så talade hon med den, och träffade hon tio eller flera på en gång så talade hon till dem. En profetissa var hon, och hon utförde en profets gärning, som enligt 1 Kor. 14:3 är att tala för människor »till uppbyggelse, förmaning och tröst». Går vi så till den tid, då Jesus själv verkade här på jorden, så finner vi, att han på det allra bestämdaste förklarar, att var och en måste förvalta de pund (gåvor) som han eller hon fått, samt hotar alla dem med svåra straff, som gömt sitt pund i ett kläde. När alltså en kvinna har gåvan att vara evangelist, huru kan hon då våga låta bli att förvalta en sådan gåva? För en var av Guds barn bör det vara klart, att Gud ständigt fordrar att vi gör allt vad vi kan för honom. När du har endast söndagen att giva Gud, bruka den för honom, har du en sysselsättning, som kräver din tid om sommaren, bruka vintern för Gud, kan du däremot använda all din tid direkt för Herrens tjänst, så gör det. Kan du ej profetera, så bed, men kan du göra bägge delarna — så mycket bättre. Men skulle det på det sättet icke bli allt för många arbetare och sändebud? frågar någon. Denna punkt är det tids nog att överväga, när alla hedningar är omvända eller åtminstone hört evangelium, men innan detta skett, är det för få och ej för många som går ut. Alla som har att göra med utsändandet av evangelister blir snart varse, att blott ett högst ringa antal verkligen kommer ut av dem som dock syns vara beredda därtill. En har gamla skulder att betala, en annan har en gammal moder att försörja, en tredje är sjuklig och kan icke tro på Gud om att göra sig frisk, en fjärde har icke mottagit kraft till att i sin hembygd föra själar till Jesus etc. etc. Således är det alls ingen fara för att för många går ut. Att en syster lika gott kan tjäna Gud i sina jordiska göromål, kan vara sant, men det kan också lika gärna vara falskt. Har hon av förut antydda eller andra grunder en jordisk kallelse, så är hon visst en sann Kristi

Återgivet ur en liten skrift »Profeterande döttrar», som utgavs av F. Franson år 1897 — samma år alltså som Svenska Mongolmissionen grundades på initiativ av F. — på K.M.A:s förlag. Vi återger utdraget ur skriften som ett apropå till det förestående 100-årsminnet av F:s födelse.

tjänarinna, om hon är trogen i sin kallelse, såsom det ju heter i Ef. 6:7, att även sådana »tjäna Herren». Men har hon däremot en evangelists gåvor och intet hindrar henne ifrån att bruka sin tid helt för Herren, då kan hon icke »lika bra tjäna Herren i sin jordiska kallelse», åtminstone så länge som det finnes så många millioner människor, som varje år går in i evigheten, och av vilka de flesta icke alls har hört ett ord om frälsningen i Jesus. I sin tröghet söker många tröst i läran om nådavalet. Ofta kommer man att tänka på det svar, som den store hednamissionären Carey fick av en engelsk präst, då han för över 150 år sedan som en enfaldig skomakare frågade, om det ej vore på tid att tänka på hedningarnas omvändelse? Prästen svarade: »Ack, min käre vän, när Gud vill omvända hedningarna, gör han det nog både dig och mig förutan.» En präktig ödmjukhet!!! Men skomakaren kände sig icke tillfredsställd härmed, utan med Guds hjälp lärde han tre indiska språk vid skomakarebänken, varefter han i tro på Gud reste till Indien och blev en av de första och mest framgångsfulla hednamissionärer på sin tid samt ett medel i Guds hand att översätta bibeln på flera hindusspråk. Det är förunderligt, huru man kan komma på en sådan falsk idé som att icke alla Guds barn skall bruka alla sina krafter på alla sätt för att rädda den förlorade världen. Där ligger t. ex. många människor i vattnet och håller på att drunkna. Några män söker att rädda dem, och det anses gott och väl, men se, där borta har några kvinnor lossat en båt för att också vara behjälpliga med räddningen, och strax skriker några män, som kanske står lediga och ser på och därför har god tid att skrika: »Nej, nej, kvinnor skall icke hjälpa, offentligt arbete passar icke för kvinnor, må människorna hellre drunkna.» Vilken dårskap! Och dock är denna bild mycket passande. Männen har under alla dessa århundraden visat, att de icke är mäktiga att ensamma utföra arbetet för världens räddning, därför borde de vara tacksamma för att få hjälp.

Det är sålunda icke att undra på, att även reformatorn Luther hade samma bibliska uppfattning, nämligen att kvinnorna bör tala. I ett av sina herdebrev till de böhmiska bröderna, där han uppträder emot påvedömet, bevisar han, att orden i 1 Pet. 2:9: »I ären ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, på det att I skolen förkunna hans dygder, som har kallat Eder från mörkret till sitt underbara ljus» — alls icke är skrivna endast för »slätrakade präster», utan för hela församlingen. Han säger uttryckligen: »Vart och ett Guds barn, kvinnorna inberäknade, har rättighet att förvalta ordet, dopet och nattvarden.»

Måtte nu skördens Herre fortfarande utsända många arbetare i sin stora skörd, på det att antalet av dem, som skall tillhöra Guds brudskara, måtte bli fulltaligt, och att han, vår Frälsare och själabrudgum, snart måtte komma och hämta oss hem! Amen! kom snart, Herre Jesus!

Årsredogörelse från Svenska Mongol- och Japan-missionens styrelse

Arbetets upptagande i Japan

Allt härintill har Herren hjälpt oss. 1. Sam. 7: 12.

Det är med stor tacksamhet till Gud som Svenska Mongol- och Japan-Missionen ser tillbaka på året 1951. Det är förunderligt hur Gud lagt det tillrätta för vårt arbete och låtit oss gå i beredda gärningar. Vid årets början befann sig de av våra missionärer, som nyss lämnat fältet i Mongoliet, i Hongkong, men vägen öppnades snart för dem till Japan. I febr. landsteg familjen Bohlin, Paul Eriksson och Eric Almefors i det nya landet. Elsa Bengtsson och Anna-Lisa Thorsell kom efter i april och i juni anlände familjen Folke Persson från Amerika. Efter att en kort tid ha gästat våra vänner i S.M.K. fick våra missionärer tillfälligt hyra ett par sommarstugor i Gotemba, en plats sydväst om Japans heliga berg Fuji. Frågan om ett arbetsfält i Japan var föremål för mycken bön om Guds ledning. Ett par undersökningsresor gjordes av några av missionärerna och man enade sig slutligen om att föreslå upptagande av arbete på södra kusten av den norra huvudön, Hokkaido. Där har vi nu fått köpa ett hus i Muroran, där Edvin och Birgitta Bohlin placerats. I Tomakomai har vi fått bygga ett enkelt hus, där nu Eric och Elsa Almefors upptagit arbetet, sedan de i febr. i år förenats i äktenskap. Paul Eriksson har fått hyra en bostad i Toya, en mindre stad 5 mil nordväst om Muroran. Större delen av tiden måste de våra ju ännu ägna åt studiet av det svåra japanska språket, men de har också börjat söndagsskolor och engelska bibelstudiegrupper och mötts av stort intresse och även fått se några som synes söka sanningen.

Folke och Margith Persson och Anna-Lisa Thorsell är kvar i Tokio, där de går på kursen i språkskolan men också funnit ett rikt arbetsfält i den del av den stora staden där de bor och där inget kristet arbete bedrivits. De har börjat en söndagsskola med över 100 elever och fått ett par goda kristna japanska medarbetare. Dessutom har de ett par engelska bibelklasser som de hoppas mycket av.

Vi tackar Gud för den ingång som våra missionärer fått bland Japans folk och för den uppskattning som de mötts av. Några berättade hur vid ankomsten till Japan tullmännen hälsade dem välkomna och tackade dem för att de ville komma. De har också av några kristna japaner mötts med stor kärlek och en gripande önskan att hjälpa dem i arbetet. En tandläkarfru vid namn Mishima tog emot dem och hjälpte dem med stor glädje under tiden i Gotemba. I Muroran har en fru

Tono visat sig vara en god tolk och en värdefull vän som på allt sätt sökt att hjälpa dem in i arbetet. Och i Tokio har en ung man, mr Aoki varit de våra till ovärderlig hjälp. Han är son till en pastor, men inte avgjord för Gud. Låt oss bedja särskilt för dessa vänner och andra som de våra fått närmare kontakt med och som de söker föra in i Guds rike.

Japans dörrar står ännu vidöppna för kristen mission och vikten av att dessa möjligheter utnyttjas utgör en mäktig kallelse och maning till missionens folk.

Med de kristna i Mongoliet har vi under året icke fått någon kontakt, men i Hongkong har vi Erintjin Dortji med familj sysselsatt med bibelarbetet. Under året har missionärerna Marthinson och Gunzel tillsammans med Erintjin Dortji och Wangtjin Dortji i Hongkong och Gerda Ollén och Joel Eriksson här hemma arbetat med den sista granskningen av manuskriptet till den nya översättningen av mongoliska Nya Testamentet som nu efter 15 års arbete närmar sig sin fullbordan. I Hongkong har nya mongoliska typer utformats och gjutits och sättningen av evangelierna har begynts. Det är en stor hjälp att nu vid sättningen och korrekturläsningen ha tillgång till dessa goda lärare, och för dem själva som flyktingar från sitt land är det gott att ha fått gå in i denna uppgift. Vi hoppas nu att den skall bli slutförd under 1952. För närvarande blir det kanske mest de mongoliska flyktingarna i förskingringen som får nytta av dessa Nya Testamenten, men detta arbete utgör också en viktig förberedelse för den dag då Mongoliets dörrar åter öppnas.

Vid fjolårets årsmöte avgick på egen begäran vår mångårige och högt värderade ordförande, redaktör J. E. Lundahl, då han kände att han inte längre orkade med uppgiften. Han var redan då så klen att han inte kunde vara med under årshögtiden och efter några månader kallade Gud hem sin trogne tjänare. Han lämnar i vår krets ett mycket stort tomrum, men vi tackar Gud för vad han gav oss genom Jakob Lundahl. I hans ställe valdes nu förre vice ordföranden, direktör Joel Lindblom, till ordförande, och till vice ordförande byråsekreterare Harry Genborg.

Missionsföreståndare Magnus Havermark avgick också samtidigt med pension efter 40 års aktiv tjänst i vår mission. Han reste ut som missionär 1910 och övertog sekreterareposten 1930 och valdes till missionsföreståndare 1949. Det är en synnerligen fullödig missionsgärning han fått nåd att utföra och vi tackar Gud för vad han betytt för vår mission. Att som missionsföreståndare efterträda Magnus Havermark valdes Joel Eriksson.

Hemarbetet har som tidigare bedrivits genom missionärernas resor och genom brevväxling från expeditionen. Det är huvudsakligen Elsa Skallsjö som fått ägna sig åt reseverksamheten och där fått göra en värdefull insats. I mån av tid och krafter har också Magnus och Signe

Havermark, Joel och Annie Eriksson, Paul-Georg Svensson och Frideborg Svensson gjort längre eller kortare resor. Vivan Almqvist har ägnat sig åt sjukvård. Och vår i samband med årsmötet antagne missionärskandidat syster Gullbritt Hellberg genomgår nu en utbildningskurs vid Bibelinstitutet i Glasgow. Vi hoppas att hon till hösten 1952 skall få resa ut till fältet i Japan.

På expeditionen har följande tjänstgjort: Magnus Havermark första halvåret och Joel Eriksson det senare, Paul-Georg Svensson, Gerda Jonner och Frideborg Svensson.

I Stockholm arbetar 3 syföreningar med fru Signe Havermark som ledare och de har under året anordnat två försäljningar. Vänner i Göteborg och Uppsala och andra platser har också genom att insända gåvor bidragit till det goda resultat som uppnåtts. Vi har också förmånen att ha grupper av vänner på en del andra platser som samlas till syföreningar och för att bedja och offra för missionen och som helt eller delvis bidrager till missionärers underhåll. Så har L.M.F. helt underhållit Elsa Bengtsson-Almefors och gruppen i Göteborg Eric Almefors. Med stor tacksamhet tänker vi också på att Svenska Bibelsällskapet lämnat ett anslag på 10.000 kr. för att bestrida omkostnader i samband med utgivandet av det mongoliska Nya Testamentet i Honkong.

Våra prenumerantsamlare och ombud har även detta år utfört en mycket betydelsefull och uppskattad gärning.

Vår tidning Ljusglimtar har även i år på ett mycket förtjänstfullt sätt redigerats av redaktör N. P. Ollén. Tyvärr har upplagan sjunkit något under året, troligen i samband med omläggningen av arbetet från Mongoliet till Japan. Men vi gläds över många bevis på uppskattning och vi ville särskilt påminna våra vänner om betydelsen av att söka skaffa nya prenumeranter. För vår mission är Ljusglimtar oumbärlig och i behov av stöd och förbön.

Missionsarbetet har som framgår av föreliggande räkenskapssammandrag även detta år omfattats av missionens vänner med kärlek och omtanke och stor offervilja. De många uppmuntrande brev och hälsningar som åtföljt missionsgåvorna vittnar om stort intresse och deltagande i missionsgärningen även sedan den överflyttats till Japan. Detta fyller oss med nytt mod och tacksamhet till Gud för det nådesuppdrag han givit oss. Men också med stor tacksamhet till alla de trogna vänner runt om i vårt land som är med oss i förbön och offer.

Med tanke på Japans 85 millioner människor och de öppna dörrarna och den mottaglighet, som möter våra missionärer där, påminner vi om Jesu ord i Matt. 9: »*Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.*»

Stockholm i maj 1952.

Styrelsen
Gm. Joel Eriksson.

Svenska Mongol- och Japanmissionens ekonomiska ställning

REVISIONSBERÄTTELSE.

Undertecknade, utsedda att granska Svenska Mongol- och Japanmissionens räkenskaper för år 1951, får efter fullgjort uppdrag avgiva följande berättelse:

Penningvärdets fall har orsakat en ökning av missionens utgifter såväl på fältet som i hemlandet, men glädjande nog har den helt kunnat täckas genom rikligare gåvomedel. De medel som under 1950 måste tagas ur Jubileumsfonden har även kunnat återställas.

Med tacksamhet bemärker vi även den stora gåvan av kr. 10.000:— som Missionen mottagit från Svenska Bibelsällskapet som bidrag för tryckningen av den nu fullbordade revideringen av det mongoliska Nya Testamentet.

Räkenskaperna är i god ordning och siffergranskade av undertecknad Lydia Sundin. Hon har även avprickat inkomst- och utgiftsposterna mot verifikationerna. Vi har genomgått styrelsens protokoll, granskat Missionens tillgodohavanden i värdepapper samt på bank och postgiro, vilka vi funnit överensstämma med de i den utgående balansräkningen upptagna beloppen.

På grund av vad ovan sagts tillstyrker vi, att Styrelsen beviljas full och tacksam ansvarsfrihet för 1951 års förvaltning.

Stockholm den 5 maj 1952.

E. Alfred Jansson *Ernst Rathsman* *Lydia Sundin*

RÄKENSKAPSSAMMANDRAG FÖR ÅR 1951

Inkomster.

Gåvor utan uppgivet ändamål		145.351:33
» till missionärers underhåll	17.342:06	
» för bibeltryckningen	10.000:—	
» för ny bil och utresor	150:36	27.492:42
Räntor		2.609,98
	Summa kr.	175.453:73

Utgifter.

Missionärers underhåll och utgifter på fältet		90.975:01
Missionärskandidats underhåll och utbildning		1.600:—
Expedition och hemarbetet	31.514:96	
Ljusglimtar från Mongoliet	3.982:20	
Missionsresor i hemlandet	1.326:81	
Pensionsavgifter	8.570:—	45.393:97
Fonderade: Till utresor och ny bil	150:36	
» bibeltryckningen	5.000:—	
Återbetalt till jubileumsfonden	21.802:15	26.952:51
Inkomster utöver utgifter		10.532:24
Summa kr.		175.453:73

Ställning vid årets början och slut.

Tillgångar.

	1/1 51	31/12 51
Skrifter	353:82	802:03
Värdepapper	47.290:—	47.630:—
Studielån till missionärskandidat	2.500:—	2.500:—
Fordringar mot inteckning	10.000:—	—
I bank, kassa och postgiro	10.442:24	57.328:33
Fastighet	40.750:—	40.750:—
Summa kr.	111.336:06	149.010:36

Fonderade medel och kapitalbehållning.

Nödhjälpsmedel	704:42	704:42
För verksamheten och ny bil på missionsfältet	14.060:51	14.210:87
För missionärer innestående medel	1.086:66	1.601:—
För bibeltryckningen		5.000:—
Inteckningar i fastighet	11.987:28	11.662:49
Jubileumsfonden	38.197:85	60.000:—
Behållning	45.299:34	55.831:58
Summa kr.	111.336:06	149.010:36

"Den ringa begynnelsens dag"

Eric och Elsa Almefors skildrar arbetet i Tomakomai.

Elsa Almefors berättar i ett brev till vår tidning om sina första intryck av Hokkaido, av levnadsförhållandena och arbetsutsikterna där. Hon skriver:

Det är snart två månader, sen jag kom till Hokkaido, så jag håller nästan på att glömma, vad mitt första intryck var. Jag kom ju från Tokio, där det var vår i luften, men Hokkaido var verkligen i vinterns välde. Här var djupt med snö överallt. De grå, omålade husen, kvinnorna klädda i schalar i stället för kappor, och alla utrustade med stövlar — det verkade sibiriskt på något vis. Nu har jag varit här och vant mig, så nu ser jag, att detta är Hokkaido. Stövlarna behövs på de leriga gatorna, som dagsmejan värmer upp, och schalen är billig och bra. Den står sig mot modets nycker!

Vi hade varit på missionärssammandragning i Sapporo, och Birgitta och jag stannade över natten för att kunna uträtta några ärenden dagen efter. Vi var på hemväg med eftermiddagståget. För första gången kom vi hem norrifrån, men plötsligt blev allting så bekant, bergen och skogsdungarna tog slut, slätten började, tomakomaislätten. Här är Mongolmissionens yttersta öster! Vinden far vinande fram också här. Ibland kommer den med hälsning från den stäpp, som vi nu inte sett på länge. Vi är nämligen precis i jämnhöjd med våra missionsstationer i Mongoliet, bara lite längre österut!

Vår närmaste omgivning är åkrar och gråa hus, men bara vi lyfter blicken aldrig så litet, så ser vi berg, som blånar i alla väderstreck utom i söder. Där är det väldiga havet, som vi inte ser från vår bostad. Solen har ätit upp snön, och lite regn har hjälpt till, och nu sjunger lärkan över åkrarna. Det är den riktiga »svenska» lärkan. Det hörs på tonen. Folk säger: »Nu kommer dimman och vätan. Våren och sommaren är otrevliga här i Tomakomai.» Det blir kanske svårt att få en tvätt torr, men här är inget mögelkrig att befara, som vi hade förra sommaren i Gotemba, och det är en stor tröst. Där möglade skorna och möglade kläderna och klumpade sig sockret och unknade mjölet och smälte smöret och — — —.

I Mongoliet levde vi på kött. Här är allting fisk! Även om man köper kött till dyrt pris, så får man äta fisk. Jag hade köpt ett stycke grishals, som jag späckade med plommon och stekte efter alla konstens regler, ty kamraterna skulle komma på besök, men o — när köttet stekte, luktade det fisk, och när vi åt det, smakade det fisk. Det var i Sapporo, som jag kunde köpa en »ordentlig» bit kött. I den lilla stan, där vi är de enda utlänningarna, är det omöjligt att få en riktig bit kött. Allt styckas japanskt, d. v. s. alla ben skäras av. Kotletter och

Elsa Almefors och en japansk lärarinna. Foto E. A.

skinka och grishals m. m. försvinner, och allt blir små tunna skivor. Så köper japanerna kött. Fisk är här gott om. Och fiskarna får man köpa hela, om man vill. Här uppe finns nu på vintern bara potatis, morötter, spenat och persilja. Purjolök och rund lök finns också alltid, och äpplen och apelsiner har vi också tillgång till. Detta låter ju bra, men i alla fall är det inte som hemma. Det är något, som fattas i det som finns. Man blir trött på maten, man tappar matlusten, och man vet inte, vad man skall laga för att få lite omväxling. Flera missionärer har fått beri beri, och det visar ju tydligt, att något fattas i dieten, som för oss utlänningar inte är bra. Men vi är inte här för att ha det bra utan för att verka för Guds rike, men inte heller det är lätt. Vi läste nyss i en tidning en artikel av en japansk pastor, där han varnar missionärer att inte bli missräknade, om inte japaner kommer i skaror till Kristus. Det är ingen massanslutning till kristendomen, säger han. Vi har ju ingen erfarenhet att komma med. Vi har ju så nyss börjat. Vi har delat ut massor med traktater. Vi har inbjudit till möten flitigt, men bara några få kommer, ett tjugotal. Detta är ju mindre än en droppe i havet, när man tänker på, att vi i denna stad har 40.000 invånare. Just nu rinner mig ett ord i minne: »Förakten icke den ringa begynnelsens dag.» Här är ett tiotal, som kommer varje gång, och av dem är säkert några verkligt dragna till Evangelium. Vi har fått *sälja* ett fyrtiotal Biblar och Nya testamenten, och hundratals traktater är spridda. Allt detta är en sådd för Guds rike, som jag tror, att vi skall tacka för. På samma sätt verkar våra kamrater, och så verkar många andra. Tillsammans blir det mer än en droppe i havet!

Men vi skall nog inte nöja oss, ty mer kunde göras.

Nere i sta'n gör en stor, fin biograf propaganda varje dag genom en stor högtalare, som förmedlar vacker musik och dålig musik om vartannat. Den når långt i rummet, ty den hörs ibland ända hit, men jag vet något, som når långt i tiden, ty det sträcker sig in i evigheten, jag hör det varje söndag från den skara av barn, som fyller två av våra små rum. Jag förstår inte mycket av vad de sjunger, men när de kommer till »Himlasången», då kan jag sjunga med, och mitt hjärta röres, när jag tänker på, hur vi alla en gång skall vara samlade i Glädjen, och vi skall sjunga på samma språk: »Hallelu, hallelu, hallelu, halleluja, prisa Herren Gud!»

Många kära hälsningar!
Er tillgivna
Elsa.

Eric Almefors berättar ytterligare om verksamheten på vår nya missionsstation. Han skriver:

Nu är vi fullt igång med möten och bibelstudier här. Det blev möjligt, därför att en ung studerande erbjöd sig att bli vår tolk. Han var en av de 19, som jag fick döpa i höstas. För det mesta tolkar han från engelskan till japanskan, men vi har också enbart engelskt bibelstudium för sådana, som kan en del engelska. Det är nästan uteslutande barn och ungdom, som kommer till våra möten. Det har visat sig nästan omöjligt att få de äldre hit. Tillsammans med vår tolk har jag varit i många hus häromkring och personligt inbjudit till våra möten och bibelstudier och då också utdelat traktater, men vi har fått se mycket litet resultat. De är vänliga och artiga, och somliga säger, att de skall komma, men det stannar oftast med det. Jag tror inte, att det är fruktan för oss eller det kristna budskapet, som håller dem undan, för då skulle inte barnen och ungdomen komma. Det tycks finnas en kompakt liknöjdhet för själens frälsning. Det tidningarna hemma i Sverige skriver med stora rubriker, att Japan vänder sig till kristendomen, det ser vi inte mycket av här. Det är nog också väl optimistiskt att tro, att en japan är kristen, därför att han räcker upp handen vid ett väckelsemöte eller skriver sitt namn på en lista som tecken på att han är intresserad av kristendomen.

Att folket här i Tomakomai inte alldeles saknar intresse för de religiösa värdena, fick jag ett bevis på i kväll. En person kom och frågade mig, om jag ville tala i en offentlig lokal, där en sammanslutning inom staden brukar ordna olika program. Nu skulle representanter för olika religioner få tillfälle att tala över ämnet: Vad mening religionen har i vårt liv. Jag skall tala som representant för den protestantiska kyrkan. Dessutom blir det en buddist, en shintoist och en katolik. Vi får en timme var och 15 minuter att besvara frågor.

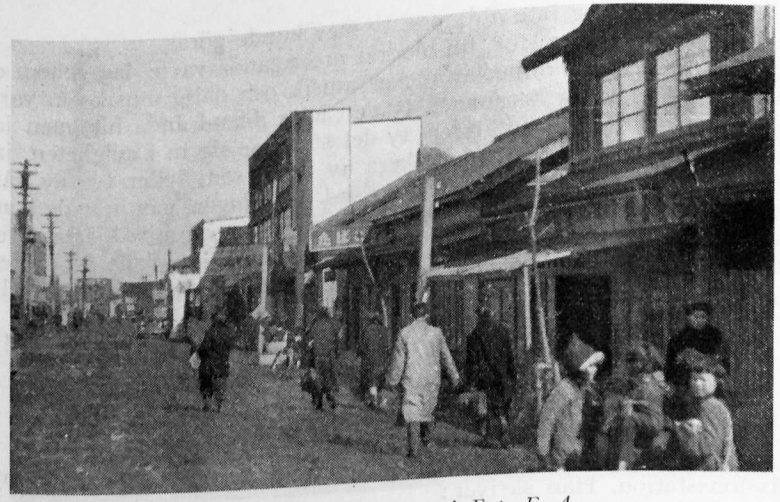

Gatubild från Tomakomai. Foto E. A.

Vi är glada för det arbete, som har öppnat sig för oss bland barn och ungdom i denna stad. Barnen är lättast att samla. Vi har ibland haft 60—70 på söndagsskolan. Antalet av dem som kommer till bibelstudierna skiftar rätt mycket. I lördags kväll hade vi ett 25-tal, och ibland har det varit fler och ibland mindre. De flesta är studerande ungdom. Vi har två läroverk här med omkring 3.000 elever. Utom från staden kommer de från flera folkrika samhällen och byar häromkring. I stort sett förefaller den japanska ungdomen vaken och intresserad. Oftast tycks det vara sociala och mellanfolkliga problem, som upptar deras tankar. Somliga kommer nog för engelskans skull, men hos några har vi också fått bevittna ett verkligt intresse för det kristna budskapet, och det ger oss en rik uppmuntran. Man får också vara beredd på många besvikelser i ett sådant här arbete, men under allt är det en stor, oförtjänt förmån att få vara ett vittne här om Guds väldiga nåd i Jesus Kristus. Ett av glädjetecknen är också, att de flesta som deltager i bibelstudierna, har skaffat sig helbiblar eller Nya Testamenten. Vår tolk har varit mycket ivrig att sälja till dem.

Ännu har vi nått bara ett fåtal av de 40.000, som bor i denna stad och de folkrika byarna och samhällena häromkring. Vi ber om öppnade möjligheter att nå de stora skarorna med evangelium. När det börjar bli lite varmare, har vi funderat på att ha utomhusmöten. Jag har också tänkt på att möjligen hyra någon lokal ibland mera i centrum av staden. Jag tror inte, att det är så lämpligt i längden att bara ha vårt hem som samlingsplats. Ingen människa vet, hur lång tid vi har möjligheter att arbeta här. Det är åtskilligt, som tyder på att den

kommer att bli kort. Må Gud ge oss alla nåd att bruka den väl! Vi är glada för att Ni är med oss i förbön.

I förra veckan var vi med på ett Hokkaido Missionary Fellowship-meeting i Sapporo. Det var mycket roligt att träffa de andra missionärerna här på ön. Vi har haft ett liknande möte förut i dec., och det beslutades, att vi skall samlas 4 gånger om året för att gemensamt behandla olika frågor och problem inom missionsarbetet. Den här gången var det föredrag och samtal om: Utvecklingen av inhemska kyrkor på Hokkaido. En äldre amerikansk missionär, som arbetat många år här på ön, höll föredraget, och det var mycket lärorikt för oss nykomlingar att få del av hans många erfarenheter. Han tillhör den presbyterianska kyrkan, och det tycks vara dess missionärer, som har etablerat de flesta kyrkorna här på Hokkaido. De hade det svårt under kriget och är i regel mycket små och förefaller oftast tyvärr inte så andligen livskraftiga. För oss nya missionärer blir det åtskilliga problem att ta ställning till beträffande dessa små inhemska kyrkor. Vi har en liten sådan här i Tomakomai. Bed till Gud, att det må bli ett gott och rikt samarbete mellan dess medlemmar och oss!

De flesta missionärerna här är amerikanare. Det är endast en kvinnlig engelsk missionär och vi svenskar, som inte tillhör USA. De allra flesta här är nya. Det var endast den engelska missionären, som tillhör den engelska Episkopala kyrkan, och ett par från Amerika, som varit här någon längre tid.

Ni därhemma är ofta i våra tankar och böner, och vi är glada och tacksamma för att Ni kommer ihåg oss. Gud välsigne Er alla!

De varmaste hälsningar från hjärtligt tillgivne *Eric.*

Insamling för mongolflyktingar

Bönedag den 7:e juni för våra kristna mongoler

För en tid sedan nådde oss ett meddelande att en grupp mongoler av kalmuckstammen vistades som flyktingar i södra Tyskland och att de var i stort behov av hjälp. De hade sökt inresetillstånd i flera av de mellanamerikanska staterna, men utan framgång. För några dagar sedan fick vi genom hertig F. A. Larsson en notis från en amerikansk tidning som meddelar att de amerikanska immigrationsmyndigheterna nu givit tillåtelse för alla utom sjuka och åldringar att emigrera till Amerika. Ett hundratal är redan i norra Maryland och en större grupp är på väg. 500—600 reser så över för att få en fristad i USA. Men omkring 300 gamla och sjuka måste stanna i Tyskland. Vi vet ju att flyktingarna i Tyskland har det svårt och man kan ju tänka sig att

dessa främlingar — stäppens söner — sjuka och orkeslösa, är i lika stort behov av hjälp som några andra. Vi som fått mongolerna lagda på våra hjärtan har gripits av en önskan att kunna komma dem till hjälp både andligt och lekamligt. Våra vänner i den Slaviska Missionen, som arbetar bland slaver i flyktinglägren i Tyskland, har lovat att hjälpa oss att fördela våra vänners gåvor genom sina arbetare. Därför har vår styrelse beslutit att på detta sätt rikta en varm vädjan om hjälp till våra kära mongolvänner. Låt oss nu under sommaren samla in vad vi kan av avlagda kläder, skor och strumpor (så långt som möjligt hela och rena), filtar och penninggåvor och sända in det till vår expedition, Brunnsgatan 4, 3 tr., Stockholm C, med angivande av att det är gåvor till »Flyktinghjälpen».

Dessutom finnes en hel del mongoliska flyktingar utanför Kina. På Formosa lär finnas flera hundra och några i Japan och några i Hongkong. I den mån vi får möjlighet ville vi också få räcka dem en hjälpande hand. Gud har varit så god mot oss. Låt oss nu dela med oss till dessa våra vänner i nöd. »Det är saligare att giva än att taga.»

En av vår missions vänner har också föreslagit att vi borde *avskilja en dag till förbön för våra kristna syskon bakom järnridån i Mongoliet.* Vår styrelse har nu beslutit att på detta sätt vädja till våra vänner runt om i landet att avskilja lördagen den 7 juni som *en bönedag för våra mongoliska kristna.* I Stockholm samlas vi då i Betesdakyrkan till vårt årsmöte och beder särskilt för mongolerna.

Där våra vänner kan, skulle vi önska att Ni samlas till gemensam bön. Och där det ej lämpar sig, beder vi hemma och tänker då också på dessa många flyktingar och deras nöd. Låt det även gärna åtföljas av en insamling för den mongoliska flyktinghjälpen.

Joel Eriksson.

I Naganumas språkskola

Av *Anna-Lisa Thorsell.*

Det har alltid varit ett nöje för mig att sitta på skolbänken, och det ser ju ut som om jag aldrig skulle växa ifrån den. Den här gången var det med stor fruktan och bävan jag intog min plats på skolbänken. Jag var ju inte längre ung, och dessutom visste jag, att språkskolan i Tokio var »hard work» för alla, som inte var verkliga språkgenin. Inte heller var det så lockande att börja om igen med ett nytt språk, sedan man i flera års tid mest varit sysselsatt med språkstudier. De annars intressanta studierna hade hunnit få en liten bismak av olust. Jag längtade till någon-

ting som skulle kunna kallas »direkt missionsarbete», men min väg till detta såg ut att gå via språkskolan.

Vår missions hus i Tokio ligger i en annan del av staden än språkskolan. Min skolväg är därför ganska lång. Jag brukar lämna 43—3 Chome Shimouma vid halvåttatiden på morgonen för att säkert hinna i tid till skolan, som börjar klockan nio. Att åka buss och tåg i Tokio vid den tiden då så många ska till eller från sitt arbete liknar ingenting man förut varit med om eller ens kunnat drömma om. Under de första 20—25 minuternas bussresa får jag i regel en sittplats, åtminstone halva vägen. På tåget blir det värre. Man får vara tacksam om man får en hygglig ståplats. Jag måste byta tåg en gång för att komma till stationen i Suidobashi, som ligger nära språkskolan. När jag ser dessa folkmassor, som väntar på att få följa med tåget i Yoyogi, tänker jag ofta: »Hur ska jag kunna komma med här?» Så kommer tåget, och den svarta massan börjar röra på sig. O, så man knuffas och trängs och armbågar sig fram för att om möjligt få en liten, liten plats för sina fötter på det överfulla tåget. Stationsbetjäningen hjälper också till att knuffa in folket. (Vagnarna har inga trappsteg som hemma). När avgångssignalen ljuder är det oftast många, som måste invänta nästa tåg, och jag hör nästan alltid till dem. Dörrarna skjuts automatiskt för vagnarna. Ibland kan man få se en rockflik eller en portfölj, som kommit i kläm i dörren. En gång såg jag en arm hänga utanför. Jag hoppas mannen ifråga hade sin arm i behåll, när dörren vid någon av de följande stationerna återigen öppnades. Efter en fem minuters väntan kommer nästa tåg, och samma rusning börjar igen. Har jag turen att stå mitt framför en vagnsdörr, lyckas jag i regel få en ståplats, men är jag någonstans ute i periferien, rullar kanhända också det tåget iväg mig förutan. Nästa tåg kommer snart, och eftersom tiden går bereder jag mig på att litet mer envist »tränga mig fram» för att komma i tid till skolan. Snart står jag inklämd mellan stort och smått folk. Tåget ruskar och gungar än åt den ena och än åt den andra sidan, och vi följer med i alla svängningarna. Man knuffar varandra och far i famnen på varandra. Vem kan hjälpa det? Ingen tar heller någon notis om sådant. Äntligen har tåget kommit så långt som till Suidobashi. Jag drar ofta en lättnadens suck och stiger av.

Naganumas språkskola har flera hundra elever, de flesta är missionärer. Den gångna terminen har vi varit fem svenskar (fyra från Alliansmissionen), som bevistat skolan varje dag. Annars kommer de flesta eleverna från det stora landet i väster (hemifrån räknat). Varje klass består av en sex, sju eller åtta elever. Man sitter på helspänn de tre lektionerna i skolan. Låter man tankarna bara för ett ögonblick flyga iväg åt annat håll, vet man inte vad det är fråga om och man har inga möjligheter att ge ett någorlunda riktigt svar. De två första timmarna drillas den övning, som en av våra lärarinnor gick igenom

sista timmen föregående dag. Frågorna vrides och vändes fram och tillbaka och bak och fram, så om inte materialet vore alltför vidlyftigt, borde det fastna i huvudet. Ibland säger någon en kvickhet och alla skrattar hjärtligt, ibland fabricerar någon av oss en så underlig mening, så det också lockar till skratt. Det är mycket svårt att rätt placera alla småorden som följer med de olika satsdelarna och som ger mening åt meningen. Våra lärarinnor är mycket tålmodiga och hjälper oss tillrätta, när vi inte kan reda ut den trassliga härva, vi mycket ofta gör en mening till. Efter sista timmens slut är jag i regel litet trött, och böckerna får ligga orörda några timmar.

Språkskolan ger oss inte enbart de första grunderna i japanska språket utan också en liten inblick i Japans kulturella liv. Detta sker genom föredrag och utflykter, som skolan anordnar, i regel varje fredag. Föredragen och utflykterna är mer eller mindre intressanta, men det står var och en fritt att välja, vilka hon eller han vill vara med om. Man måste respektera och värdera ivern hos de ledande att också ge oss elever litet kännedom om det land och det folks kultur, bland vilket vi ska ha vårt framtida arbete.

Måndagar och onsdagar samlas vi till en liten kort andaktsstund under vår 20-minuters rast. Dessa andaktsstunder hålles alltid på engelska och är alltid ledda av någon av eleverna. Skolans katoliker besöker naturligtvis aldrig protestanternas andaktsstunder. Man ser dem i stället mycket ofta gå fram och tillbaka i skolans korridor och läsa sina andaktsböcker. Är det månne föda för sin själ de åstundar, eller är det för att uppfylla de goda gärningarnas mått? Ja, man kan ju undra. Elevernas små andaktsstunder har ofta varit en välsignelse för mig. Talarna är ju i de flesta fall unga, men budskapet har varit så gediget och ofta gett mig något att verkligen begrunda och tänka på. Måtte Herren välsigna dessa ungdomar, som med iver och nitälskan i sina hjärtan för detta folks frälsning bereder sig för sin kommande uppgift bland Japans folk!

I förra veckan slutade jag min första termin vid språkskolan. Nästa måndag börjar vi en ny igen. Det är påfrestande studier, som ligger framför, och jag vore tacksam om missionsvännerna därhemma ville stå stödjande bakom. Herren allena kan ge kraft till kropp och själ och lägga sin välsignelse till dessa ändå så nödvändiga språkstudier. Bed därom för mig!

Varmaste hälsningar till alla vänner. Er tillgivna

Anna-Lisa

Glimtar ur missionsarbetet i Japan

Av Paul Eriksson.

II.

I ett nytt brev till vår tidning fortsätter missionär Paul Eriksson att ge en del små bilder ur missionsarbetet i Japan. Han berättar sålunda bl. a., att han under vistelsen i Tokio blev anmodad att hjälpa till som lärare i en engelsk aftonskola, som KFUM anordnat. Han brukade då läsa ett stycke ur N. T. och bad sedan eleverna återgiva det lästa. Flere av dem var mycket försagda och blyga, skriver E., men en och annan var litet mer frimodig. Bl. a. var det en pojke, som efter lektionen kom och talade om att han var en kristen och bad att få hjälpa mig. Så kom han upp en gång i veckan, och vi gick igenom en del japanska sånger och vid repetitionen före examen i språkskolan hjälpte han mig med uttalet och rättade mina fel. Seichi Hashimoto, som han heter, tillhör en baptistkyrka och leder söndagsskol- och ungdomsarbetet där.

En dag, innan jag lämnade Tokio, träffade jag på gatan en ung man, som jag blivit bekant med i Mishima, den stad, där vännerna Malms i S. M. K. är stationerade. Nu såg han mig på långt håll och inväntade mig. Det var roligt att träffa denna Sigenori Nakajima igen och få tillbringa en em. i hans trevliga hem. Han skulle just börja de förberedande kurserna för de midicinska studierna. Hans föräldrar och yngre syskon är inte kristna, men han har på egen hand börjat en söndagsskola i det distrikt, där han bor och där det tydligen inte finns någon annan kristen verksamhet. En dag råkade denne Sigenori och den ovannämnde Seichi sammanträffa i mitt hem. De bor båda i samma stadsdel, men ändå långt ifrån varann. Nu slogs genast en bro mellan dem. Att det var en stor glädje även för mig att få bevittna Guds nåd att föra dessa båda tillsammans och att se hur angelägna de var att hjälpa och stödja varann i arbetet, det kan Ni nog förstå.

Då Eric Almefors och jag kommit hit till Hokkaido, ville jag gripa tillfällena redan på morgonen och sökte öppna samtal med de andra i hotellets tvättrum. Det var ganska intressant att få lära känna en del affärsmän och andra resande. Inte vet jag, om det blev något vunnet med det, men jag fick åtminstone en liten träning i att förstå och göra mig förstådd på japanska. Så lämnade vi kvar traktater på hotellrummen som vi bott i och fortsatte med traktatutdelning på tågen. Eftersom vi bara kunde ta med ett begränsat antal, gick vi igenom vagnarna och delade ut på vägen till Tomakomai och Urakawa, men på återfärden till Muroran satt vi på våra platser och lämnade traktater, eftersom vårt förråd var nära slut, bara till dem som satt mittemot oss och till andra, som särskilt bad därom. När jag bara hade en tio trak-

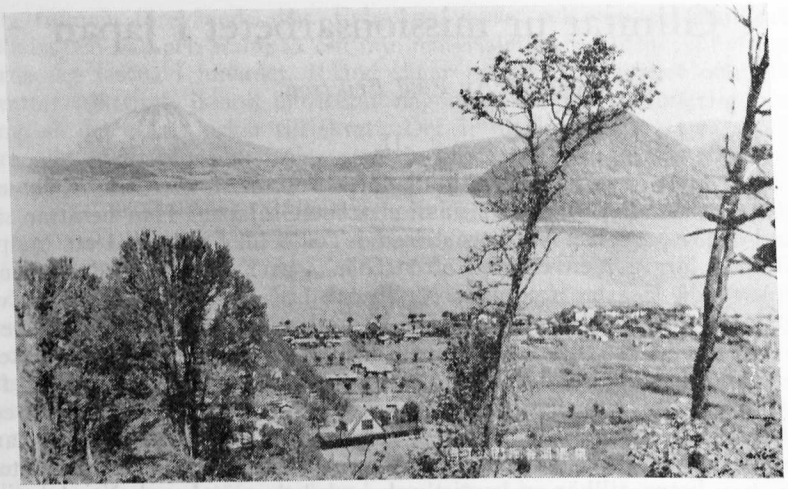

Det leende Toya.

tater kvar, var det några i bänkarna, som såg vad det var och som nästan ryckte dem ur händerna på oss. Det var gott att Eric hittade ännu några i sin ficka, men det räckte inte till alla, och det var tragiskt att behöva säga till dem, att nu var det oåterkalleligen slut.

På vägen hit till Toya stannade jag i en liten stad för att träffa en pastor Hasumi, som brukar komma hit två gånger i månaden. Både han och hans fru är tydligen brinnande kristna. Vid mitt besök dikterade han för mig på japanska en del frågor, som sökande människor i regel framställer, och så fick jag söka besvara dem på japanska för att ha svaren till hands, när jag kommer ut bland folket på tu man hand. Där träffade jag även en pojke, som inte är döpt än. Senare fick jag två brevkort från honom och en dag kom han själv på besök hos mig och stannade bortåt sex timmar. Han var ganska nere, påstod sig vara nihilist och färdig att ta sitt liv. »Jag har läst Bibeln, men den säger inget till mig, och ibland tvivlar jag på Guds existens», sade han. Så fick jag visa på en del vittnesbörd och han utbrast, »Ja, *nu* tror jag, nu tror jag!» Vi fortsatte att läsa i Bibeln, och han utropade glatt: »Ja, men då är jag ju en kristen!» Så sökte jag visa på Guds gåvor, och hur vårt liv är en av dessa Guds stora gåvor till oss att förvalta. Gud ensam har rätt att ta tillbaka denna sin gåva. Han är vår Skapare och vi borde alltid ha i tankarna, att Han har en plan för vårt liv. Ja, så samtalade vi, och jag är tacksam till Gud, att denne unge man verkade frigjord, glad och frimodig, då han gick. I morgon bad han att få komma tillbaka, och då skulle han ha med sig en vän som inte är kristen.

Bibelsällskapens världskonferens i Indien

I.

Av *Anders W. Marthinson.*

De Förenade Bibelsällskapen (The United Bible Societies) firade i fjol sitt femårsjubileum. Det var i maj 1946 som det Britiska och Utländska Bibelsällskapet tillsammans med det Amerikanska Bibelsällskapet sammankallade delegater för ett tiotal andra Bibelsällskap samt representanter för Kyrkorna till en konferens för att planera mera effektiva och enhetliga åtgärder i bibeldistributionen. Tanken att grunda en sådan världsorganisation var inte ny, men på grund av kriget hade den måst uppskjutas. På våren 1946 blev den emellertid en verklighet. Det var i Elfinsward, England, som beslut fattades att grunda De Förenade Bibelsällskapen. (Den engelska förkortningen är U.B.S.)

Under dessa snart sex år har det åter och åter visat sig att denna organisation har oerhört stor betydelse. U.B.S. vill vara en förenande länk att hålla samman de olika bibelsällskapen och vara dem till hjälp i allt som berör det gemensamma arbetet: att sprida det dyrbara Gudsordet. Många smärre bibelsällskap hade tidigare haft endast sitt eget land som arbetsfält. U.B.S. sökte allt ifrån sin början framhålla att vi alla är engagerade i ett företag som gäller hela världen. Resultatet blev att flera smärre bibelsällskap började deltaga i arbetet på andra tegar. Så har vårt eget, det Svenska Bibelsällskapet, under de sista åren gjort betydande insats i bibeldistributionen såväl i Europa som i Asien och Afrika. För mig personligen var det en stor glädje, när Svenska Mongolmissionen fick emottaga ett anslag å 10.000 kr. som hjälp till det reviderade Mongoliska N. T.

U.B.S. har hitintills haft konferens vart tredje år. Nyligen har en sådan hållits i Ootacamund, Södra Indien, och just hemkommen från denna mycket intressanta och givande konferens, skall jag försöka berätta litet därifrån.

För att bereda tillfälle för Bibelsällskapens arbetare i Fjärran Östern, Indien och Indonesien att deltaga hade en studiekonferens anordnats i samband med U.B.S:s rådsmöte. Till detta möte (Council meeting) hade delegater från femton olika sällskap infunnit sig. Ett tiotal andra gäster hade ock inbjudits. Sverige representerades av pastor B. Envall i Kyrkans mission. Det Norska Bibelsällskapet hade som sin talesman den erfarne Santalmissionären pastor J. Gausdahl. Från Danmark hade kommit biskop C. W. Noack. Det var en sannskyldig

glädje att träffa dessa ens egna »landsmän». Representanter för Japan, Korea, U.S.A., Canada, Brasilien, Australien, England, Schweiz och Holland hade kommit tillstädes. Tillsammans var 25 länder representerade. Indien var helt naturligt starkast företrätt.

Det var det Indiska Bibelsällskapet (The Bible Society of India, Pakistan and Ceylon) som inbjudit U.B.S. och vi blev alla på det allra bästa sätt mottagna och hjälpta till rätta. Då det visade sig både svårt och dyrbart att inkvartera alla deltagarna i Bangalore, hade konferensen förlagts till en av de vackraste platserna uppe i Nilgirisbergen i Södra Indien, Ootacamund, vanligen kallat Ooty. Där fanns flera missionärshem, som vid den tiden av året endast hade få gäster. Nästan alla möten hölls på Selborne, som ligger mycket vackert ett stycke uppe på bergssluttningen. Ooty är ganska högt beläget (8.000 fot över havet), så luften var sval och uppfriskande. Mycket kunde vara att berätta om resan, men detta bleve alltför långt.

Tacksamhet och glädje fyllde säkert allas våra hjärtan när vi, ett 80-tal deltagare ,stämde in i inledningssången vid konferensens öppningsmöte söndagen den 17 februari. Vi hade kommit från Öst och Väst, från Nord och Syd. Från så många olika länder och folkslag, men alla var vi ett i KRISTUS. Tankarna gick ofrivilligt till den dag, då vi skall samlas hemma hos Gud, och då det skall vara människor från alla folk och stammar i den stora kör, som skall sjunga Lammets sång.

Biskop Jacob, vice president i U.B.S. och president i det Indiska Bibelsällskapet, öppnade mötet med ett ord ur Apg. 3. Han stannade särskilt inför ordet: Vad jag har, det giver jag dig. Vi kan, sade talaren, endast giva vad vi själva har. Endast om vårt inre liv är fyllt av uppståndelsekraften, har vi något att ge ut. Så blev vi ock påminta om varför vi kommit samman och Guds välsignelse nedbads över konferensen. Gud kändes så förnimbart nära.

På måndagsmorgonen började så konferensen med morgonbön. Det var biskop G. Sinker, som under denna vecka ledde morgonbönerna. Denne varmhjärtade missionär hade som sin text Ps. 103: 1—6. Det var underbart att se huru mycket av Guds djuphet och skönhet som ligger fördolda i dessa verser. Visst hade vi läst dem många gånger, men nu blev dessa sanningar på nytt så levande för oss alla. Det var verklig själaföda. Efter en halv timmas morgonandakt började så dagens arbete. De första dagarna fick vi tillfälle att lyssna till flere talare som föreläste i för oss alla så aktuella ämnen rörande den kära Boken. Man fick på ett särskilt sätt blicka in i de stora problem, som det väldiga Indien har att brottas med. Tillsammans med Pakistan och Ceylon har denna del av världen nästan lika mycket folk som det väldiga Kina. Det myllrar av folk överallt. Det Indiska Bibelsällskapet (Bible Society of India, Pakistan and Ceylon) har ett enormt arbetsfält. Endast omkring 2 % av befolkningen är kristna, eller omkring

9 millioner. Men, som vi påmindes gång på gång, om alla dessa verkligen bleve vakna över sitt ansvar, så skulle Indien snart kunna vinnas för Kristus. Nu gäller det här, liksom i många andra länder, att verka medan dagen varar för att hinna före andra makter, som är i intensiv verksamhet att vinna själarna. Inom både hinduismen och muhammedanismen såväl som inom buddhismen märkes ett tydligt uppvaknande. Kommunismen har vunnit någon mark, dock inte som i Sydöstra Asien. Man förstår att den kristna kyrkan av i dag har en oerhört stor uppgift att fylla. Under striderna mellan hinduer och muhammedaner 1947 satte de kristna upp kors på sina dörrar. Korset räddade många. Så gör det än i dag, sade en av de indiska talarna. De kristnas uppgift är, sade han vidare, att visa Kristi kärlek för sina medmänniskor.

I ett föredrag om Kyrkans ansvar för bibeldistributionen sökte biskop Jacob framhålla att det tillkommer den kristna kyrkan att sprida Guds Ord. I Indien finnes det omkring 25.000 församlingar och på dessa söker nu Bibelsällskapet mer och mer överföra ansvaret för spridningen av Bibeln. Man söker att i likhet med vad som praktiserades under de sista åren i Kina vinna så många frivilliga kolportörer som möjligt. I andra länder såsom Burma, Thailand, Malaya, Indo-Kina, Filippinerna, ävenså i Japan och i Indonesien måste betalda kolportörer anlitas. I dessa länder är kyrkorna än alltför få och svaga för att kunna övertaga detta ansvar.

På Herrens altare

Vi erinrar här i samband med vår förestående årshögtid om namnen på de hemgångna missionsvänner, som under år 1951 ihågkommit Svenska Mongol- och Japanmissionen med testamentsgåvor på tillhopa kr. 33.349: 85 och därmed verksamt understött vårt missionsarbete:

Oskar Henning Johansson, Floby
Josefina Svensson, Stockholm
Levina Johansson, Uppsala
Sofia Pålsson, Allerum
Lovisa Johansson, Huskvarna
Josefina Dahl, Orsa.

Vare de alla välsignade i vår åminnelse!

Så bär vart och ett gott träd god frukt.

Matt. 7: 17.

Meddelanden

Vi är sedan lång tid tillbaka vana vid att vår missions årshögtid varit rikt givande och välsignade stunder. Icke såsom berodde detta på oss själva, utan helt och hållet på vår Faders *nåd*. Vi väntar också av vår nu förestående årshögtid, att den skall skänka ny kraft och ny inspiration, ny offervilja för den kommande missionsgärningen.

Vi hänvisar till det å sista sidan av detta n:r införda innehållsrika programmet och uttalar den innerliga förhoppningen, att både mötena i Betesdakyrkan och missionsdagarna på Borgen må samla en *stor* skara av vår missions vänner!

Såsom av programmet framgår har i sista stund åtskilliga ändringar måst vidtagas på grund av sjukdomsfall och andra hinder.

*

100-årsdagen av den store evangelisten och missionären Fredrik Fransons födelse kommer att högtidlighållas å midsommardagen med stora möten invid F:s barndomshem i Pershyttan, ett par tre kilometer utanför Nora stad. Det första mötet äger rum kl. 2 em. i skogen utanför Pershyttans missionshus i närheten av gården där F. föddes. Missionssällskap i såväl Amerika som i de skandinaviska länderna blir härvid representerade. Kl. 6 em. avtäckes en minnessten å planen utanför den bergsmansgård, där F. föddes.

Svenska Mongol- och Japanmissionen blir vid jubileet representerad av missionsföreståndare Joel Eriksson, förutvarande missionsföreståndare Magnus Havermark och missionssekreterare Paul-Georg Svensson.

*

Resultatet av våra syföreningars i Stockholm försäljning den 29:e april blev även i år synnerligen gott, nämligen c:a 4.700 kr. Ett hjärtligt tack bringas härmed alla dem, som på ena eller andra sättet bidragit till detta för vår mission så glädjande och betydelsefulla resultat!

Influtna missionsgåvor

April månad		*Januari—april månader*	
1951	*1952*	*1951*	*1952*
6.445:55	18.154:82[1]	36.264:92	57.597:51[2]

[1] Därav test.-m. 1.654:88.
[2] » » 7.255:93.

Redovisning

APRIL MÅNAD.

1157 K. K. Gbg 2:—; 1158 K. L. Hedemora 2:—; 1159 S. H. Jkpg 10:—; 1160 P. Å. Kåge 7:—; 1161 E. A. Karbenning 2:—; 1162 Lundsbrunns junfng anv e giv:s önsk gm I. L. H. 35:—; 1163 A. K. Rättvik 3:—; 1164 G. V. Satserup 20:—; 1165 A. A. Sellnäs 7:—; 1166 S. I. Torhamn 5:—; 1167 Z. B. Trlbrg 30:—; 1168 G. S. Tärnsjö 2:—; 1169 E. J. Tyringe 7:—; 1170 A. F. Visby 2:—; 1171 M. D. Åsarp 2:—; 1172 G. O. Åstorp 10:—; 1173 E. L. Öl:s Lindby »Till August Larssons minne» 10:—; 1174 E. L. Djursholm t förs. 50:—; 1175 K. M. Börstig 25,—; 1176 Rantens 1:a syf gm E. L. Falkpg 100:—; 1177 E. E. Geijersdal 12:—; 1178 B. J. Gbg 17:—; 1179 A. S. N. Holmedal 2:—; 1180 H. W. Hbg 27:—; 1181 E. S. Håknäs 7:—; 1182 H. L. Hrnsand 7:—; 1183 M. B. Högerud 5:—; 1184 V. K. Jämserum 2:—; 1185 E. B. Kalmar 2:—; 1186 G. L. Krlhmn 7:—; 1187 A. E. Kalix 9:—; 1188 O. L. Malmö 2:—; 1189 O. J. Nårunga 2:—; 1190 A. I. Rögle 50:—; 1191 H. B. Skinnskatteberg 2:—; 1192 L. O. Svalöv 10:—; 1193 S. E. Trekanten 7:—; 1194 H. A. B. Trlbrg 20:—; 1195 A. G. Upsl 26:—; 1196 H. P. Viken 2:—; 1197 R. H. Åmotfors 2:—; 1198 E. K. Ålem 40:—; 1199 L. N. Överhörnäs 10:—; 1200 E. L. Västerås 3:—; 1201 I. E. Sthlm 18:30; 1202 Test m e Fru Ebba Esklund Upsl 1.654:88; 1203 S. A. Emmaljunga 10:—; 1204 E. L. Eskltuna 7:—; 1205 R. P. Filipstad 2:—; 1206 E. G. Rödeby 17:—; 1207 T. S. Huskv 2:—; 1208 L. S. Kinna 5:—; 1209 G. Ö. Lidkpg 10:—; 1210 A. K. Lima 7:—; 1211 J. H. Lockne 7:—; 1212 H. P. Sandbäck 15:—; 1213 N. T. Tingsryd 7:—; 1214 A. B. Töftedal 2:—; 1215 A. O. Tyringe 2:—; 1216 H. H. Upsl 3:—; 1217 N. F. Vinslöv 7:—; 1218 O. L. Ånge 7:—; 1219 G. E. Örebro 30:—; 1220 H. H. Örnsk-vik 7:—; 1221 S. B. Aspås 20:—; 1222 I. N. Malmö 3:—; 1223 K. A. Dala-Järna 5:—; 1224 Gm N. N. Enkpg 10:—; 1225 K. F. Eskltuna 2:—; 1226 L. A. Fjärdhundra 10:—; 1227 I. L. Gånghester 2:—; 1228 K. J. Gbg 2:—; 1229 E. N. Hrnsand 2:—; 1230 L. L. Höganäs 8:—, B. P. d:o 2:—; 1231 E. M. Jämsjöslätt 7:—; 1232 E. K. Jkpg 7:—; 1233 M. J. Kilafors 10:—; 1234 I. M. Källna 2:—; 1235 E. S. Ljungby 7:—; 1236 T. R. Ljungbyholm 2:—; 1237 Gm G. B. N:a Strömfors: »I st f bl v Yngve Bohlins bår» t E. B:s und 855:—; 1238 H. A. Ulrhmn 2:—; 1239 H. Å. Ronneby 7:—; 1240 A. G. Sthlm 10:—; 1241 Skövde mongkr t E. B:s und gm T. W. 125:—; 1242 C. N. Skövde 2:—; 1243 G. J. Umeå 7:—; 1244 A. S. Västerås 5:—; 1245 D. K. B. Åsele 2:—; 1246 R. A. Norrkpg 2:—; 1247 Ins. gm F. Svensson: Örkllj-a 332:35, Hsslm 172:—, Dalby 100:—, Klågerup skolb 16:—, Vellinge 101:90, Skanör 102:—, Trllbrg: Immanuelsk. 155:—, Mongolv. 300:—, Betesda 200:—, Fru Alstad 43:25, V:a Virestad 41:—, Reseb-g 4:—, Fjärdingslöv 46:75, Vallby 49:50, Skurup 80:—, Simrishamn 97:50, Ystad 90:—, Reseb-g 10:—, Tomelilla 113:50, Smedstorp 10:80, Klasaröd 57:88, Östraby 100:—, Syf. d:o 75:—, Askeröd 130:—, Reseb-g 6:—: 1248 Syskonen Törnelds, Karlstad, basar 65:—; 1249 Mongolv-r Borås t ALT:s und gm K. R. 65:—.

Varmt tack till varje givare!

»I åren helgade åt HERREN, — — — och silvret och guldet är en frivillig gåva åt HERREN, edra fäders Gud.» Esra 8:28.

Missionsvänner i Stockholm har ej i år att motse något särskilt kort om missionsdagarna å Borgen, utan uppmanas de i stället vänligen att beakta pålysningarna i efterföljande program samt — *komma med till den goda samvaron* på Borgen Danderyd!

Expeditionen